

מי שחושב שגברים הם עיקריים בבחירת הנשים בחייהם, יזכתה מבחירתו של דויד ליבאי, שנחר לו כחברה לחיים את היפוכה הגמור של ניצה, אשתו

האשה הראשונה שנכנסה לגור איתו היא נאוה. השניים מכירים זה 16 שנים, כאשר ליבאי היה ריקן הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב, ונאוה הייתה אחת ממזכירותיו. נאוה התרשמה מה או מאור מחוכמתו של הבוס שלה ומאישיותו, וכאשר היו לה בעיות בחדר יים נהגה להתקשר איתו ולבקש את עצתו.

הקשר ביניהם התחדש באחרונה. נאוה החליטה לעזוב את בעלה, ועברה לגור עם ליבאי. היא ממשיכה לעבוד

סרק. אבל במהרה הסתבר לה כי לבעל לה כבר הייתה דירה מוכנה מראש, שאר תה שכן שבועיים קודם לכן, וגם עוד רת, שאותה קיבל ממכרה ותיקה. מכר וון שהילדים היו הגורם העיקרי למרר כות בבית, הלכו הילדים אחרי האב.

דירה אחרת

כאשר עברה שנה והסתיים החור זה על הדירה השכורה, כבר הייתה

השונה לחיים, על נושא משותף שהיה חשוב להם כליכר. בעוד שניצה ניסתה להשליט מישמעת בבית, היה דויד רך מאוד כלפי הילדים, ונהג לאמור: "אני מסכים, אבל תשאלו את אמא". הבן דני התחיל לגלות עצמאות. הוא הירבה לצאת לדיסקוטקים ולמועדונים, נסע במוניות מיוחדות ואכל במיסעדות. ניצה כעסה, המריבות הפכו יומיומיות, ובבית התגבשו צדדים. הילדים ודויד מתו נגד המישטר שניסתה ניצה להשליט.

כאשר לא השיגה עבודה באוניברסיטה בתל-אביב, בגלל החוק האוסר על בעל ואשה לעבוד באותה הפקולטה, הצטי ערה אולי ניצה על החלטתה לוותר על המישרה באמריקה, אבל אז כבר הייתה בהריון עם בנה דני, כיום חייל בן 19. דויד ליבאי התקבל מיד כמראה למיטשפטים באוניברסיטה, וניצה עברה כעורכת שנתון למישפט בינלאומי, יחד עם הפרופסור יורם רינשטיין. היא כילתה או הרבה זמן בבית, כשהיא לומדת וקוראת חומר מישפטי.

באותה התקופה היו בנייהוג מער רבים מאוד איש בעבודת רעהו. דויד העריך מאוד את דעתה של ניצה והתייעץ איתה בכל עניין. ניצה סמכה על בעלה כענייני מועדים ותאריכים, שאותם נהגה לשכות.

למרות מה שנהוג לחשוב, היתה זו דווקא ניצה שפנתה ראשונה לעבודה ציבורית. עוד במחצית שנות ה-70 עסקה בענייני אנוסטי אינטרנשיונל, ואי תריכר היתה חברה בוועדה הממלכתית לענייני מעמד האשה. היא הגבילה את עבודתה למחצית המישרה, כדי שתוכל להיות זמן רב יותר בבית ולהשיג על הילדים וענייני הבית. אבל מכיוון שבי אותו זמן כבר נולדה גם בתם השנייה, רפנה, כיום בת 16, היתה לניצה אחר יות גדולה ועבודה קשה בבית. היא הייתה מתוסכלת מכל העול שנפל רק עליה, בעוד שלבעלה היה זמן חופשי לכל עיסוקיו. גם היא רצתה להתקדם בעבודתה ובקאריירה שלה.

שני בנייהוג עברו כליכר קשה, עד שלא היה להם זמן לבילויים וליציאה מהבית. הם אמנם היו זמן רב ביחד, אבל כל אחד עסק בענייניו. לא היה להם זמן לחופשות, וגם לחופשות בחו"ל כמעט שלא נסעו ביחד, מכיוון שלא רצו להשיג את הילדים לבדם. אם כי הוריה של ניצה, שהתגוררו באותו הבניין, עזרו מאוד בגידול הנכדים.

דויד עם ניצה חייבית, שחרחורה, בעלת תלתלים ונולשים

דויד עם נאוה

לא אותה הנבנת בשניו האדרת

כמוכירה באוניברסיטה במחלקת החשב. בת. ילדיה גדולים, והיא מקיישה את מרבית זמנה לאהבתה החדשה ולריהוט וסידור הדירה.

נאוה היא בת למישפחה אמידה, ואינה צריכה לדאוג לבעיות חומריות. חברים, ששמעו את ליבאי אומר כי נשאר לו עוד כמה שנים לחיות הוא רוצה לחיות אותן טוב, תמהים אם הוא מתכוון להתחתן עם נאוה.

לדויד ליבאי תוכנית להמשך הדרך. הוא שכן דירה גדולה ויפה בנווד אביבים, השכונה שבה התגוררה חברתו נאוה עם בנימישפחתה מזה שנים רבות.

מרגע פרידתו מניצה לא חסרו לליר באי מחזרות. כאשר נודע בציבור שהי ח"כ השמרנטי נפרד מאשתו, לא היה לגבר הנאה מחסור בנשים. רבות התקשרו איתו וביקשו להכירו. הוא יצא, פה ושם, עם מישהי שהכיר, אבל שום רומאן לא הפך רציני.

נושא נוסף למריבות היו ילדיו של הבעל. כאשר החליט ליבאי להציג את מעמדו לראשית לישכת עורכר המדע הירבו תומכים ומעריצים לבוא לכיתו, כדי לעזור לו להריץ את מערכת הבחירות שלו, אבל ניצה ראתה בהם "אנשיצדק". היא לא אהבה את הסיגנון הזה.

כאשר הודיע הבעל במפתיע נאחת השכבות לפני שנה וחצי שהוא עוזב את הבית, לא קיבלה ואת ניצה בתחילה בריצנות. היא חשבה כי זהו עוד איום

ניצה התמסרה, רובה ככולה, לענייני מעמד האשה וכוניותיה, וראתה את יעודה במתן לגיטימציה לנושא, שהיה עד אז נחלתן של קבוצות שוליות וחרי גות. היא לחמה כמושג "אשתו שלי". היא סירבה ללכת לקבלת פנים בביתה של לאה רבין, מפני שזו הוצגה כ"אשתו של ראשהממשלה", והתנגדה להעמדת עליה בגין כראש מישלחת כענייני זכויות האשה בסקנדינביה, מכיוון שמונתה רק בזכות היותה אשתו של ראשהממשלה.

ניצה הצליחה. במקום עליה בגין עמדה כראש מישלחת שגרירות ישראל כנורווגיה ראו.

כאשר מונתה כיועצת ראשהממשלה של למעמד האשה, דרשה ניצה כי יהיה לה גם מישר בתל-אביב, כדי שתוכל להיות חלק ניכר מהזמן בבית. אבל הילדים גדלו, ודרשו יותר זמן ותשומת לב. ניצה רצתה לגדלם על-פי הערכים שעליהם גדלה גם היא. היא התנגדה לכן שילדים יהיה כסף בלי תמינה, ובסיוע ללמד את הילדים נגינה וציור, וראגה להנחיל להם נימוסישולחן.

דויד, שהוא אדם נדיב, הביע את אהבתו לילדים במתנות ובכספים. המחלוקות הקשות בחייהגנישוואין של השניים נולדו על רקע זה. אולי כאן כראשונה התחככו בנייהוג, השניים כליכר זה מזה, בעלי הערכים והגישה

לפני שבעים והגשה בכני סת שאילתה לשרהחקלאות בעניין ההלוואה הסיקטיבית. כמה ימים לאחר מכן התפטרה מאיר בקמאיר מתפקיד מנכ"ל מישוררהחקלאות.

אברהם כדמאיר עצמו עזב את הארץ ועבר לנהל עסקיחקלאות בונצור אלה. אם ירצו לחקור את הפרשה יצטרכו לנסוע עד קארקאס.

דוד אהליאב

הכל בגלל הילדים

כאשר התמנה ייגאל ירון כסגן ראשהממשלה, הזמין את ניצה, שלא הייתה חברת ד"ר, לפגישה והציע לה להיות יועצתו לענייני מעמד האשה. ניצה חשבה על-כך כמשך שבוע, וחזרה כאשר בידה מיסמך המפרט את סמכויותיה. ירון חתם על המיסמך וניצה נכנסה לתפקיד.

אחר-כך, כאשר עברה לשרת תחת ראשהממשלה שימעון פרס, ראגה ניצה להתחתן גם אותו על מיסמך-הסמך כויות שלה.

ניצה התמסרה, רובה ככולה, לענייני מעמד האשה וכוניותיה, וראתה את יעודה במתן לגיטימציה לנושא, שהיה עד אז נחלתן של קבוצות שוליות וחרי גות. היא לחמה כמושג "אשתו שלי". היא סירבה ללכת לקבלת פנים בביתה של לאה רבין, מפני שזו הוצגה כ"אשתו של ראשהממשלה", והתנגדה להעמדת עליה בגין כראש מישלחת כענייני זכויות האשה בסקנדינביה, מכיוון שמונתה רק בזכות היותה אשתו של ראשהממשלה.

ניצה הצליחה. במקום עליה בגין עמדה כראש מישלחת שגרירות ישראל כנורווגיה ראו.

כאשר מונתה כיועצת ראשהממשלה של למעמד האשה, דרשה ניצה כי יהיה לה גם מישר בתל-אביב, כדי שתוכל להיות חלק ניכר מהזמן בבית. אבל הילדים גדלו, ודרשו יותר זמן ותשומת לב. ניצה רצתה לגדלם על-פי הערכים שעליהם גדלה גם היא. היא התנגדה לכן שילדים יהיה כסף בלי תמינה, ובסיוע ללמד את הילדים נגינה וציור, וראגה להנחיל להם נימוסישולחן.

דויד, שהוא אדם נדיב, הביע את אהבתו לילדים במתנות ובכספים. המחלוקות הקשות בחייהגנישוואין של השניים נולדו על רקע זה. אולי כאן כראשונה התחככו בנייהוג, השניים כליכר זה מזה, בעלי הערכים והגישה